

## Arrest

**nr. 265 611 van 16 december 2021**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie**

### **DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Verzoekster dient op 29 oktober 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar Belgische dochter.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Eeklo neemt op 29 maart 2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest van 7 juli 2011 met nummer 64 483.

1.3. Verweerder neemt op 9 februari 2021 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat verzoekster ten gevolge van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, niet langer een recht op gezinshereniging met haar dochter kan doen gelden. Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 21 mei 2015 met nummer 145 790.

1.4. Verzoekster en haar dochter verhuizen naar Nederland, alwaar zij tussen oktober 2018 en maart 2020 legaal verbleven.

1.5. Verzoekster en haar dochter keren daarna terug naar België, alwaar verzoekster op 16 juli 2020 een aanvraag indient tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van haar Belgische dochter die aanspraak maakt op haar recht van vrij verkeer.

1.6. Verweerder neemt op 15 december 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.07.2020 werd ingediend door:*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische dochter, de genaamde A.J. (RN:[...]) die beroep doet op haar recht van vrij verkeer, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.80.*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2', die te hunnen laste zijn (...)'*

*Om als ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de komst naar België.*

*Volgende documenten worden voorgelegd:*

*-Arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon bij werkgever NV Fnac Vanden Borre dd. 4.05.2018 + bijhorende loonfiches voor de periode januari 2020 - september 2020*

*- Attest Schengen Travel Insurance op naam van betrokkene dd. 29.05.2020*

*- Verbintenis tot ten laste neming dd. 16.07.2020*

*- Uittreksels uit de basisregistratie personen in Nederland + verblijfskaart Nederland (familielid EU) waaruit blijkt dat betrokkene in de periode van 3.10.2018 tot 4.03.2020 in Nederland verbleven heeft.*

*- Uittreksels uit de basis registratie personen in Nederland waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode van 3.04.2018 tot 4.03.2020 in Nederland verbleven heeft.*

*Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.*

*Betrokkenen leggen verschillende documenten voor aangaande hun verblijf in Nederland waaruit blijkt dat zij daar samen verbleven hebben. Het recht op vrij verkeer werd hierbij aangetoond. Echter, het verblijven op een en hetzelfde adres wil nog niet expliciet zeggen dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon. Zo leggen betrokkenen een attest tot ten laste neming voor dd. 16.07.2020 opgemaakt door de gemeente Eeklo. Er dient opgemerkt te worden dat dit attest spreekt over de toestand in België. Dit attest bewijst niet dat betrokkene in Nederland ten laste was van haar dochter. Ditzelfde geldt ook voor de Schengen Travel Insurance dd. 29.05.2020. Betrokkene toont verder ook niet aan onvermogen te zijn in Nederland. Mevrouw heeft weliswaar een pensioengerechtigde leeftijd, nergens uit het dossier blijkt dat zij geen recht heeft op een pensioen vanuit Nederland of Iran. Er werd verder ook geen attest voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw al dan niet eigenaar is van een onroerend goed. Gezien deze vaststellingen is er onvoldoende bewezen dat betrokkene werkelijk ten laste was van de referentiepersoon.*

*Het gegeven dat betrokkene sedert 22.07.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV-nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.*

*Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. [...]"*

## 2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van laattijdigheid op. Hij stelt dat de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 20 januari 2021, waarbij de laatste nuttige dag voor het indienen van het verzoekschrift derhalve 19 februari 2021 betrof. Hij stelt dat het op 22 februari 2021 ingediende verzoekschrift aldus laattijdig is.

Verweerders exceptie mist evenwel feitelijke grondslag. Uit de enveloppe waarmee verzoekster haar verzoekschrift heeft ingediend bij de Raad, blijkt immers dat deze aangetekend werd verstuurd op 19 februari 2021. Zoals verweerder zelf in zijn nota met opmerkingen terecht stelt, betrof de laatst nuttige dag om het verzoekschrift in te dienen 19 februari 2021, wat verzoekster ook heeft gedaan. De exceptie van laattijdigheid dient derhalve te worden verworpen.

De Raad voegt er nog aan toe wat in het proces-verbaal van de terechtzitting kan worden gelezen:

*“De voorzitter wijst erop dat het beroep werd ingediend op 19 februari 2021 en niet op 22 februari 2021 – zoals de Raad foutief heeft meegedeeld aan de verwerende partij –, zodat het beroep tijdig is. Aangezien haar nota enkel een niet-gegronde exceptie van laattijdigheid bevat en geen verweer ten gronde, biedt de voorzitter de verwerende partij de mogelijkheid om de zaak uit te stellen teneinde haar toe te laten bijkomend schriftelijk verweer te voeren. De verwerende partij betwist niet langer dat het beroep tijdig is en wenst geen gebruik te maken van de door de voorzitter geboden mogelijkheid.”*

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 43, §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële en formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting, de volgende toelichting bij haar middelen:

*"[...]"*

#### 4.1.3.

*In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekster niet aan de vereiste voorwaarden voldoet omdat de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende zou zijn aangetoond.*

*De verzoekster toont dit echter wel aan en voldoet bijgevolg aan alle voorwaarden die wettelijk vereist zijn.*

#### 4.1.4.

*De verzoekster valt onder het toepassingsgebied van het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.*

*Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)*

#### 4.1.5.

*De voorwaarden die in de wet worden bepaald en waaraan de verzoekster diende te voldoen, zijn dan ook de volgende:*

*- A. Bloedverwanten in opgaande lijn*

*De verzoekster is de moeder van de referentiepersoon, mevrouw A.J.  
Dit wordt ook niet in twijfel getrokken door verweester.*

*- B. Ten laste*

*Verzoekster toonde weldegelijk voldoende aan dat zij volledig ten laste is van haar dochter.*

*In het arrest nr. 64.483 dd. 07.07.2011 werd reeds geoordeeld dat de verzoekster volledig ten laste was van haar dochter.  
(zie het stuk 2)*

*Deze beoordeling maakt deel uit van haar administratief dossier waar verweester ontegensprekelijk van op de hoogte was.*

*Vervolgens zijn de verzoekster en haar dochter naar Nederland verhuist.*

*De Nederlandse verblijfswetgeving stemt op het vlak van de voorwaarden voor gezinshereniging overeen met de Belgische wetgeving:*

*"U bent financieel afhankelijk van uw familielid. U kreeg in het land van herkomst of eerder verblijf regelmatig (bijvoorbeeld elke maand) geld van uw familielid. Uw familielid gaf u dit geld al minimaal 12 maanden. Alleen met dit geld kon u uw basisbehoeften (bijvoorbeeld huur, eten en drinken) betalen. "*

*(zie het stuk 3)*

*De Nederlandse autoriteiten hebben dan ook terecht beoordeeld dat de verzoekster ten laste was van haar dochter. Dit blijkt uit het feit dat de verzoekster verblijfsrecht verkreeg wat werd aangetoond bij de aanvraag dd. 16.07.2020 door het voorleggen van haar Nederlandse verblijfskaart.*

*Gezien haar hoge leeftijd (op heden 71 jaar), kan er van worden uitgegaan dat verzoekster nooit in Nederland heeft gewerkt. Uiteraard is het onmogelijk om hiervan een negatief bewijs te leveren.*

*Redelijkerwijs heeft verzoekster dan ook geen enkel recht op pensioen of vervangingsinkomen in Nederland opgebouwd.*

*Bovendien bezit zij geen enkel onroerend goed, niet in Nederland, niet in België. Opnieuw is het niet mogelijk voor de verzoekster om hiervan negatief bewijs aan te leveren.*

*De verweerster stelt zich dan ook onredelijk op door van verzoekster te verwachten dat zij hierover sluitend negatief bewijs levert.*

*Verzoekster was in Nederland volledig afhankelijk van haar dochter waar zij mee samenwoonde. Dit blijkt uit de uittreksels uit de basisregistratie personen in Nederland die werden voorgelegd.*

*Haar dochter was ondertussen werkzaam in de winkel Fnac waardoor zij over het nodige inkomen beschikte om haar moeder te onderhouden. Dit werd aangetoond aan de hand van de arbeidsovereenkomst op naam van haar dochter dd. 4.05.2018 en de bijhorende loonfiches voor de periode januari 2020 - september 2020.*

*Er kan dan ook geen twijfel bestaan over het feit dat de verzoekster gedurende haar verblijf in Nederland volledig ten laste was van haar dochter.*

*- C. Besluit*

*De verzoekster voldoet aan alle voorwaarden die door de wet worden vereist.*

*4.1.6.*

*De verzoekster toont aan te voldoen aan de voorwaarden van het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en heeft bijgevolg het recht om meer dan drie maanden in België te verblijven.*

*[...]*

*Paragraaf 2 van art. 43 §2 Vw bepaalt:*

*" § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]"*  
*Uw Zetel stelt dat het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht is geschonden wanneer verweerster nalaat een billijke afweging te maken tussen de betrokken rechtmatige belangen in het bijzonder de grondrechten zoals art. 8 E.V.R.M. (zie o.a. RVV 18.03.2016, 30.04.2010).*

*Hieronder zal worden aangetoond dat er geen adequate afweging werd gemaakt door verweerster in casu en dat verschillende grondrechten werden geschonden.*

*Tevens werden de motiveringsplicht en verschillende beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.*

*4.2.3.*

*Het art. 8 E.V.R.M. en het art. 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familieleven. Het E.V.R.M. en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet zodat verweerster niet kan voorhouden dat het gezinsleven van ondergeschikt belang is.*

*Vooreerst dient de vraag te worden gesteld of er een gezinsleven bestaat en of de band voldoende hecht is.*

*De verzoekster woont samen met haar dochter in de Koning Albertstraat 32, 9900 Eeklo en zij vormen samen een kerngezin.*

*Zij wonen ononderbroken samen sinds 2010, dit is ondertussen al 11 jaar.*

*De verzoekster heeft dus weldegelijk een gezinsleven in België*

*4.2.4.*

*Ten slotte werd er onvoldoende rekening gehouden met de duur van het verblijf in België, haar leeftijd, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met Iran, hetgeen nochtans wettelijk vereist is ingevolge het art. 43 §2 Vw.*

*Het dient te worden benadrukt dat de verzoekster sedert 2010 niet meer in Iran verblijft. Verzoekster heeft ondertussen een veel sterkere band met België dan met Iran.*

*De verzoekster spreekt Nederlands en is volledig sociaal en cultureel geïntegreerd in België.*

*Bovendien heeft zij reeds een hoge leeftijd.”*

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt ingegaan op de door verzoekster overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan als afdoende bewijs dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Verzoekster toont niet aan dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven, die zij inhoudelijk bekritiseert. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen en het particulier belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

3.4. Het staat niet ter betwisting dat de referentiepersoon haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, zodat verzoekster ressorteert onder artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.”*

3.5. Verzoekster kan zich derhalve beroepen op dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie, die kunnen worden teruggevonden in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*[...]*

*4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;*

*[...].”*

3.6. Dit is in overeenstemming met rechtspraak van het Hof van Justitie m.b.t. familieleden van burgers van de Unie die met dezen in het kader van gezinshereniging verblijven in een andere EU-lidstaat en vervolgens met de Unieburger terugkeren naar diens land van nationaliteit. In zijn arrest van 14 maart 2014, O. en B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, C-456/12 oordeelde het Hof als volgt:

*“61. (...) artikel 21, lid 1, VWEU [moet] in die zin worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Unie met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2, of artikel 16, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38 genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, deze richtlijn naar analogie toepassing vindt wanneer die burger van de Unie met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong. Bijgevolg mogen de voorwaarden voor toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de derdelander die familielid van deze burger van de Unie is, in de lidstaat van oorsprong van die burger in beginsel niet strenger zijn dan die welke in die richtlijn zijn gesteld voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit.” (zie ook punt 54 van het arrest van het Hof van Justitie van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15).*

3.7. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). Ook in de nota met opmerkingen wordt hiernaar verwezen. In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

3.8. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

3.9. Het ten laste zijn voorafgaand aan de aanvraag vermag te worden aangetoond met elk passend middel en zijn er geen voorwaarden met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte steun. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

3.10. In casu werden de volgende bewijsstukken overgemaakt, ter ondersteuning van het “ten laste zijn”:

- attest Schengen Travel Insurance van 29 mei 2020;
- verbintenis tot tenlasteneming van 16 juli 2020;
- uittreksels uit de basisregistratie personen in Nederland + verblijfskaart Nederland (familielid EU), waaruit blijkt dat verzoekster in de periode van 3 oktober 2018 tot 4 maart 2020 in Nederland heeft verbleven;

- uittreksels uit de basisregistratie personen in Nederland, waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode van 3 april 2018 tot 4 maart 2020 in Nederland heeft verbleven.

3.11. Verweerder oordeelde dat uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon samen in Nederland hebben verbleven op hetzelfde adres, doch dat hieruit nog niet volgt dat verzoekster in Nederland ten laste was van de referentiepersoon. Verweerder geeft aan dat verzoekster de pensioengerechtigde leeftijd heeft, doch dat niet blijkt dat zij geen recht heeft op een pensioen vanuit Nederland of Iran en dat evenmin blijkt of zij al dan niet eigenaar is van een onroerend goed. Wat betreft de Schengen Travel Insurance, de verbintenis tot tenlasteneming en de samenwoning sinds 22 juli 2020, stelt verweerder dat deze betrekking hebben op de situatie in België, zodat hiermee niet kan worden aangetoond dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

3.12. Verzoekster volhardt dat zij wel degelijk aantoonde dat zij volledig ten laste is van haar dochter. Zij verwijst in eerste instantie naar het arrest van de Raad van 7 juli 2011 met nummer 64 483 (zie punt 1.2.). Zij betoogt dat in voormeld arrest *“reeds werd geoordeeld dat verzoekster volledig ten laste was van haar dochter”*. De Raad wijst er echter op dat in voormeld arrest kan worden gelezen als volgt:

*“Zoals verzoekster terecht stelt blijkt uit het gestelde in artikel 52, §§3 en 4, van het Vreemdelingenbesluit dat de autonome beslissingsbevoegdheid van het gemeentebestuur in deze enkel het geval betreft waarbij de aanvrager van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger c.q. Belgische onderdaan niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgelegd en dat het uitsluitend de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om neergelegde documenten te beoordelen.*

*2.5. Uit het administratief dossier overgemaakt door de verwerende partij blijkt dat verzoekster gevraagd werd om binnen de drie maanden en ten laatste op 29 januari 2011 onder meer bewijzen van storting in het verleden over te maken. Uit hetzelfde administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster ter ondersteuning van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag een rekeninguittreksel van 12 april 2008 van haar Belgische schoonzoon heeft overgemaakt waarop vermeld staat: “10-04 047 overschrijving buitenland 09-04 165,73”. Uit hetzelfde administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 1 februari 2011 de door verzoekster overgemaakte documenten naar de Dienst Vreemdelingenzaken faxte, waarbij ze onder meer als commentaar gaf: “Bewijs van storting 165, 73 euro in verleden (12.4.2008) / andere geldelijke steun werd meegegeven met de familie.”*

*2.6. Uit het administratief dossier van de verwerende partij blijkt dus dat verzoekster elementen heeft overgemaakt ten bewijze van het feit dat ze begunstigde van “storting in het verleden” was.*

*Verzoekster kan dan ook gevolgd worden in haar betoog dat “De Dienst Vreemdelingenzaken kan enkel menen dat de documenten niet bewijzen dat er een effectieve tenlasteneming is.” De verwerende partij heeft haar beslissingsbevoegdheid overschreden door, hoewel er elementen werden overgemaakt ten bewijze van “storting in het verleden” en zij conform het gestelde in punt 2.5 ook uitdrukkelijk meldde aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster elementen had overgemaakt, toch de aanvraag te weigeren.*

*2.7. Waar verwerende partij valt over het feit dat verzoekster slechts één rekeninguittreksel heeft overgemaakt en dat “hiermee niet bewezen wordt dat dit een storting op naam van verzoekster is”, dient de Raad enerzijds op te merken dat dit een aposteriori-beoordeling betreft die de Dienst Vreemdelingenzaken had dienen op te nemen in een door hem te treffen beslissing conform het gestelde in artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit. Anderzijds wijst de Raad erop dat noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen noch het Vreemdelingenbesluit bepalen dat de aanvrager meer dan één stuk moet neerleggen ten bewijze van het feit dat zij als ascendent ten laste was van haar dochter opdat het dossier volledig zou zijn. Verwerende partij toont minstens niet aan uit welke bepaling dit zou voortvloeien en toont evenmin aan dat verzoekster gewezen werd op het feit dat zij meerdere stukken diende over te maken. De verwerende partij heeft haar beslissingsbevoegdheid, haar toegekend op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit, overschreden. Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit werd geschonden.”*

3.13. In het arrest met nummer 64 483 werd aldus vastgesteld dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Eeklo geen weigeringsbeslissing kon treffen, op grond van het motief dat geen bewijsstukken van *“geldstorting in het verleden”* werden overgemaakt. Uit het administratief dossier bleek immers dat wel degelijk bewijsstukken werden overgemaakt, waarbij de gemachtigde van de burgemeester aldus de aanvraag diende over te maken aan de gemachtigde van de staatssecretaris, die vervolgens een inhoudelijke beoordeling van deze bewijsstukken diende te maken. Verzoekster kan



voormeld arrest aldus niet meer laten zeggen dan wat het zegt. Nergens in het arrest werd aangegeven dat *“verzoekster volledig ten laste was van haar dochter”*.

3.14. Verzoekster verwijst verder naar het gegeven dat zij met de referentiepersoon naar Nederland is verhuisd, waarbij zij erop wijst dat de Nederlandse verblijfswetgeving op vlak van de voorwaarden voor gezinshereniging overeenstemt met de Belgische wetgeving. Zij stelt dat, uit de afgifte van een Nederlandse verblijfskaart, blijkt dat de Nederlandse autoriteiten aldus reeds hebben vastgesteld dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon. Hoewel de verblijfsvoorwaarden in Nederland en België inderdaad gelijklopend zijn – wat logischerwijze volgt uit het gegeven dat het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger zijn oorsprong vindt in de Europese regelgeving, met name de richtlijn 2004/38/EG – kan de Raad het niet kennelijk onredelijk, onevenredig of onzorgvuldig achten dat verweerder geen genoegen neemt met het feit dat verzoekster en de referentiepersoon legaal in Nederland hebben verbleven. Immers moet het ‘ten laste zijn’ worden aangetoond voor de periode voorafgaand aan het indienen van de verblijfsaanvraag. De afgifte van de verblijfskaart aan verzoekster in Nederland dateert van 2018. Het is niet omdat de Nederlandse autoriteiten op dat ogenblik hebben geoordeeld dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag aldaar ten laste was van de referentiepersoon, dat verzoekster hiermee aantoonst dat ze voorafgaand aan de verblijfsaanvraag in België, in Nederland ook daadwerkelijk ten laste was van haar dochter. Verzoeksters situatie kan immers onderhevig zijn aan evoluties, zoals bijvoorbeeld het openvallen van pensioenrechten, die een impact hebben op het ten laste zijn. Het gegeven dat het ‘ten laste’ zijn een evolutieve en feitelijke kwestie is, maakt dat het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig of onevenredig is van verweerder om te oordelen dat het verblijfsrecht in Nederland niet zonder meer inhoudt dat het ‘ten laste’ zijn in casu is aangetoond.

3.15. De Raad wijst er nog op dat in het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie van 14 maart 2014 kan worden gelezen: *“60. (...) dat het Unierecht de autoriteiten van de lidstaat waarvan de betrokken burger van de Unie de nationaliteit bezit, niet verplicht om aan de derdelander die familielid van die burger is, een afgeleid verblijfsrecht te verlenen louter omdat deze persoon in het gastland beschikte over een geldige verblijfskaart (zie arrest Eind, punt 26). Een krachtens artikel 10 van richtlijn 2004/38 afgegeven verblijfskaart is immers declaratief van aard en schept geen rechten (zie arrest van 21 juli 2011, Dias, C-325/09, Jurispr. blz. I-6387, punt 49)”*.

3.16. Zoals hierboven reeds gesteld, kan het ‘ten laste’ zijn evolueren, bijvoorbeeld doordat verzoekster vanaf een bepaald moment pensioengelden kan genieten of opbrengsten van een verworven eigendom. Het is dan ook wel degelijk relevant dat verweerder aangeeft dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster geen recht heeft op een pensioen vanuit Nederland of Iran, dan wel dat zij geen eigenaar is van een onroerend goed. De louter blote beweringen van verzoekster dat zij geen pensioenrechten of een recht op een vervangingsinkomen in Nederland heeft opgebouwd en aldaar ook niet over enig onroerend goed beschikte, net zomin als in België, volstaat niet. De Raad kan hierbij ook niet vaststellen dat verweerder verzoekster een onredelijk zware, negatieve bewijslast oplegt. Verzoekster toont niet aan waarom zij niet in staat zou zijn een attest van de Nederlandse en/of Iraanse autoriteiten te verkrijgen, waarin wordt geattesteerd dat zij geen pensioen/vervangingsinkomen ontvangt of onroerend goed bezit. Minstens toont verzoekster niet aan dat zij heeft getracht dergelijke attesten te doen afleveren, doch hierop geen antwoord mocht ontvangen. Dat ervan uit mag worden gegaan dat verzoekster, gezien haar hoge leeftijd, nooit heeft gewerkt in Nederland en daar aldus geen recht op pensioen of vervangingsinkomen heeft opgebouwd, volstaat niet. Losstaand van de vaststelling dat het aan verzoekster toekomt haar verblijfsaanvraag te stofferen en niet aan verweerder om bepaalde veronderstellingen te maken, wordt hiermee nog geen uitspraak gedaan over eventuele pensioenrechten of eigendommen in Iran.

3.17. Waar verzoekster nog benadrukt dat haar dochter werkzaam is in de winkel Fnac, waardoor zij over de nodige inkomsten beschikt om haar te onderhouden, wijst de Raad erop dat verzoekster niet heeft aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat niet is aangetoond dat verzoekster werkelijk ten laste was van de referentiepersoon. Dat de referentiepersoon al dan niet voldoende bestaansmiddelen zou hebben om verzoekster ten laste te nemen, verandert niets aan deze vaststelling en kan de bestreden beslissing aldus niet aan het wankelen brengen.

3.18. Gelet op het bovenvermelde heeft verzoekster niet aangetoond dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 40ter, §1 juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en het blijkt ook niet dat verweerder kennelijk onredelijk, onevenredig of onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de

beoordeling van de door verzoekster overgelegde stukken. Het andersluidend oordeel van verzoekster volstaat niet om deze beslissing aan het wankelen te brengen.

3.19. Verzoekster kan zich verder niet op artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet beroepen en argumenteren dat verweerder rekening diende te houden met de daarin opgenomen elementen. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet handelt over beslissingen tot weigering van verblijf, ingeval:

- het familielid van de Unieburger valste of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;
- redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Dergelijke beslissing ligt in casu niet voor. Waar verzoekster aldus benadrukt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met Iran en stelt dat dit *“nochtans wettelijk vereist is ingevolg het art. 43 §2 VW”*, mist haar betoog juridische grondslag.

3.20. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM – en artikel 7 van het Handvest – wijst de Raad erop dat er voor meerderjarige familieleden, zoals in casu, bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Aangezien verzoekster niet heeft aangetoond dat verweerder ten onrechte stelde dat *“de afhankelijkheidsband niet afdoende is aangetoond”*, toont zij niet aan dat er sprake is van de vereiste bijkomende afhankelijkheidsfactoren. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat niet is aangetoond dat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven, zodat er zich in dit verband geen verdere afwegingen opdringen. De loutere overtuiging van verzoekster dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven, volstaat niet. Alleszins wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, zodat zij er als dusdanig ook niet toe strekt een scheiding tussen verzoekster en haar dochter teweeg te brengen.

3.21. Waar verzoekster een schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel, ontbreekt elke concrete uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze beginselen zou schenden. Deze onderdelen zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

De middelen zijn, in zoverre onvankelijk, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA